

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Р 160/2018
27.03.2019. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Веселинке Милошевић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене АА1, чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради утврђења недозвољености извршења, решавајући сукоб надлежности између Првог основног суда у Београду и Вишег суда у Београду, у седници већа одржаној 27.03.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари **СТВАРНО ЈЕ** надлежан Виши суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду решењем П 18381/2017 од 08.12.2017. године огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет доставио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду, јер је као вредност предмета спора у тужби означен износ од 7.415.467,00 динара.

Виши суд у Београду није прихватио стварну надлежност, са образложењем да је за поступање у овој правној ствари надлежан Први основни суд у Београду, јер се тужбени захтев односи на утврђење недозвољености извршења одређеног решењем о извршењу на непокретности. Одредбом члана 81. став 4. Закона о извршењу и обезбеђењу, прописано је да се на парнични поступак за утврђивање недозвољености извршења независно од означене вредности предмета спора примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ревизија није дозвољена, па је на основу наведеног, Виши суд у Београду закључио да није стварно надлежан и списе предмета доставио Апелационом суду у Београду, ради решавања насталог сукоба надлежности.

Према стању у списима, тужиља је 01.12.2017. године Првом основном суду у Београду поднела тужбу ради утврђења недозвољености извршења одређеног решењем о извршењу Првог основног суда у Београду ИИ 5735/2017 од 13.03.2017. године, на стану аа, будући да се предмет извршења налази у њеном ванкњижном

власништву, а не власништву извршног дужника из поступка извршења. Као вредност предмета спора означила је износ од 7.415.467,00 динара.

Према чињеничним наводима тужбе, тужена је поступајући у својству извршног повериоца у предмету Првог основног суда у Београду ИИ 5735/2017, тражила продају наведене непокретности ради намирења новчаног потраживања одређеног у извршној исправи – пресуди Првог основног суда у Београду К 1015/2014.

Први основни суд у Београду донео је решење о извршењу ИИ 5735/2017 од 13.03.2017. године, на стану у површини од 92,85 м² у у приземљу куће П+1+Пк к улици Креманска бр. 4а у Београду, на основу којег је извршитељ ЈЈ донео закључак о спровођењу решења о извршењу ИИ 283/2017. Тужила је против наведеног закључка о спровођењу решења о извршењу поднела приговор трећег лица, који је одбијен, те је тужила упућена на покретање парничног поступка.

Чланом 111. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС” број 106/2015, 106/2016 – аутентично тумачење и 113/2017 – аутентично тумачење) прописано је да треће лице може у року од 30 дана од дана пријема правноснажног решења о одбијању приговора да покрене парнични поступак против извршног повериоца ради утврђења да је извршење на предмету недозвољено, док је ставом 4. истог члана прописано да се на парнични поступак примењују одредбе о парничном поступку за утврђење недозвољености извршења (члан 81).

Одредбом члана 81. став 4. истог закона, прописано је да се на парнични поступак за утврђивање недозвољености извршења независно од означене вредности предмета спора примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 са каснијим изменама и допунама) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 471. истог закона, прописано је да се поступак о споровима мале вредности спроводи пред нижим судовима првог степена, ако овим законом није другачије прописано.

Чланом 469. овог закона, прописано је да се не сматрају споровима мале вредности, у смислу одредаба ове главе закона, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова прописано је, између осталог, да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд, а одредбом члана 23. став 1. тачка 7. истог закона прописано је, између осталог, да виши суд суди у грађанскоправним споровима кад вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије.

Имајући у виду изложено стање списка и цитиране законске одредбе, односно да је тужила поднела тужбу ради утврђења недозвољености извршења на стану у површини од 92,85 м² у приземљу куће П+1+Пк к у улици Креманска бр. 4а у

Београду, то се, у конкретном случају, ради о спору о непокретности, који се по врсти спора, сходно одредби члана 469. ЗПП не сматра спором мале вредности, без обзира на означену вредност спора. Како је тужила у тужби, као вредност предмета спора означила износ од 7.415.467,00 динара (средњи курс евра на дан 01.12.2017. године износио је 119,6094 динара), то вредност тужбеног захтева прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 01.12.2017. године, те овај суд налази да је за суђење у овом спору надлежан Виши суд у Београду, а све у складу са одредбама члана 403. и 469. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 22. став 1. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић